

ΟΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΤΟΙΧΟΙ -ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ Ε.Ο. ΣΠΦ

Ο σκοπός αυτού του κειμένου είναι αφ' ενός να ανασκευάσει την προπαγάνδα που αναδομεί την πραγματικότητα με βάση τις προσωπικές εχθρότητες, αφ' ετέρου να συμβάλλει σε μια κριτική (ανα)θεώρηση των γεγονότων και των σχέσεων μας στην κατεύθυνση του ξεπεράσματος χρόνιων προβλημάτων του αναρχικού κινήματος.

Είναι δύσκολο να αντισταθείς στη φυσική παρόρμηση να απαντήσεις στην ύπουλη απαξίωση με τρόπους αναντίστοιχους των ιδανικών μας. Όμως μπαίνοντας στην αναρχική εξεγερσιακή διαδρομή μας, θυσιάσαμε πολλά και δε σκοπεύουμε να πουλήσουμε τις αξίες μας. Οπότε για άλλη μια φορά θα απαντήσουμε στην ασέβεια με το σεβασμό που ταιριάζει ανάμεσα σε αναρχικούς επαναστάτες. Αντί της άγονης, ιντριγκαδόρικης, προσβλητικής και υποτιμητικής γλώσσας των υποννοούμενων, που τροφοδοτεί τα κουτσομπολιά που υποτίθεται πως εχθρεύεται, θα μιλήσουμε την ξεκάθαρη γλώσσα της εποικοδομητικής κριτικής.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΜΕΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΣ

Κατ' αρχάς ας διασαφηνίσουμε ότι την πλαστή ταυτότητα πάνω στην οποία στηρίχθηκε η τελευταία υποδικία του Γ. Τσάκαλου, δεν την κρατούσαμε για μουσειακούς λόγους αλλά γιατί τη θεωρούσαμε ακόμα χρήσιμη. Σοβαρό λάθος μας, που διαπράξαμε όμως, ακριβώς επειδή διατηρούσαμε συντροφικές σχέσεις με μέλη της Σπφ, και επειδή θεωρούσαμε ακόμα πιθανό να βγει απ' τη φυλακή, παρ' ότι ο ίδιος ισχυρίζεται πως είχαμε διακόψει επαφές 1 χρόνο πριν!

Το γεγονός ότι βρέθηκε σε ένα σπίτι για το οποίο δεν είχαμε έτοιμο σχέδιο αδειάσματος σε περιπτωση σύλληψης είναι αδιαμφισφήτητα δεύτερο λάθος μας, συνεπώς θα αποδεχόμασταν μία (ακόμα και δημόσια) κριτική πάνω σ'αυτό.

Αλλωστε δε βρέθηκε κανείς στη φυλακή με τη θέλησή του, αλλά από λάθη, παραλείψεις, αλαζονείες. Γιατί πολύ απλά, λάθη δεν κάνει, όποιος δεν κάνει τίποτα. Αποδεχόμαστε τις συνέπειες του νόμου ως φυσικό επακόλουθο της επιλογής μας να σταθούμε απέναντι στο κράτος και το διάχυτο πολιτισμό της εξουσίας, επιλογής που περιλαμβάνει και τα λάθη που θα κοστίσουν τόσο σε εμάς, όσο και συντρόφους μας.

Εμείς για παράδειγμα, ουδέποτε διανοηθήκαμε να χρεώσουμε τα εντάλματα που εκδόθηκαν σε βάρος μας στα επιχειρησιακά λάθη αντιπαρακολούθησης μελών της Σπφ, σε αντίθεση με τον Γ. Τσάκαλο που η αναφορά του σε "ανικανότητα ή αδιαφορία" όπως και η άρνηση παραδοχής της ταυτότητάς μας ως αναρχικών αιχμαλώτων χρησιμοποιώντας τον προσδιορισμό "άτομα", προδίδουν εμπάθεια και κακεντρέχεια. Το πρόσχημα της κριτικής καταρρέει, ενώ φαίνεται ξεκάθαρα πόσο υποκριτική είναι η δικαιολόγηση της επαίσχυντης αυτής αναφοράς ως συμβουλευτικής για νέους συντρόφους.

Απλά πράγματα. Ο Γ. Τσάκαλος χρησιμοποιεί ένα επιχειρισιακό λάθος μας για να μας επιτεθεί δημόσια με φτηνό και απολίτικο τρόπο, λόγω πολιτικών και προσωπικών συγκρούσεων και ρήξεων. Είναι πραγματικά αντιφατικό η ίδια η Σ.Π.Φ., να χρησιμοποεί μία "κριτική περί λαθών", ίδια με αυτή που τη στοχοποιούσε στα πηγαδάκια της αδράνειας και της παθητικότητας, πατώντας πάνω στις συλλήψεις μελών της, ιδιαίτερα όταν στο τελευταίο κείμενό της στηλιτεύει ανελέητα τέτοιες πρακτικές.

Για την ιστορία και μόνο, γνώμη μας είναι ότι σε μία ρήξη και οι δύο πλευρές κάνουνε λάθη, φέρουν ευθύνη. Κατά ένα διαλεκτικό τρόπο υπήρξαν επιλογές και θέσεις της Σ.Π.Φ. που επηρέασαν σε σημαντικό βαθμό τις δικές μας αποφάσεις, όπως φυσικά συνέβη και το αντίστροφο. Φυσικά η οποιαδήποτε λεπτομέρεια της ρήξης αυτής δεν έχει θέση σε ένα δημόσιο κείμενο, όμως για να αποφύγουμε την σύγχυση και να διαφεύγουμε τις προκαταλήψεις θέλουμε να ανφέρουμε ότι αδιαμφισβήτητα έχουμε ένα μεγάλο μερίδιο ευθύνης.

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Μία επαναλαμβανόμενη προπαγανδιστική τεχνική είναι η προβολή μόνο των θετικών στοιχείων της οργάνωσης και η επιμελής απόκρυψη των αρνητικών σε συνδυασμό με τον υπερτονισμό ή ακόμα και την εφεύρεση των αρνητικών στοιχείων των αντιπάλων της. Όπως για παράδειγμα στο τελευταίο κείμενο της οργάνωσης, που μιλώντας τη γλώσσα της σύγχυσης, ομογενοποίησε σε ένα μίγμα τις αναρχικές απόψεις που διαφοροποιούνται απ' τις θέσεις της, ακόμα και αν είναι αντιθετικές μεταξύ τους. Σ' αυτά τα πλαίσια εκτός από το ότι αναφέροντάς μας ως συγκατηγορούμενους των μελών της στο δικαστήριο των 160 επιθέσεων, μας χρέωσε αντιλήψεις οι οποίες μας είναι εχθρικές (π.χ. το διαχωρισμό του αντάρτικου απ' το κίνημα), καταλήγοντας να υπονοήσει οτί ισχυριζόμαστε πως είμαστε αθώοι βάσει της ενοχής τους!

Αυτή ήταν και η σταγόνα που ξεχείλησε το ποτήρι και αναγκαστήκαμε να απαντήσουμε γράφοντας αυτό το κείμενο. Γιατί εμείς, παραστήκαμε μόνο στην αρχή της πρώτης συνεδρίας της εν λόγω δίκης, και αποχωρήσαμε αφού διαβάσαμε μία ανακοίνωση, στην οποία μεταξύ άλλων δηλώσαμε την εχθρότητά μας με το δικαστήριο, οτί αποτελούμε κομμάτι της αναρχικής δράσης και της αντάρτικης μορφής της και δεν αναφερθήκαμε καν στο αν είμαστε ή όχι μέλη της Σ.Π.Φ.. Μέχρι στιγμής, στη δίκη αυτή δεν είμαστε παρόντες, και δεν ορίσαμε δικηγόρο, με αποτέλεσμα να μας "εκπροσωπούν" δικηγόροι διορισμένοι απ' το δικαστήριο, διαδικασία που δεν μπορούμε να αποφύγουμε. Αν τυχόν κάνουμε κάποια παρέμβαση, όπως και σε κάθε δίκη, θα είναι πάντα πολιτικού και ποτέ νομικού χαρακτήρα.

Στην περίπτωση που η σύγχυση αυτή δεν έγινε σκόπιμα, διασαφηνίζουμε, πως είναι ευθύνη της οργάνωσης να μιλάει ξεκάθαρα, όμως όλες οι ενδείξεις υποδεικνύουν πως πρόκειται για ένα ακόμα προπαγανδιστικό τέχνασμα. Όπως και όλες οι βερμπαλιστικές αναφορές στον εαυτό της χωρίς ίχνος ουσιαστικής αυτοκριτικής.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΠΟΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥΣ...

Το δίπολο "αθώος" - "ένοχος" είναι ένα παράγωγο της εξουσίας για να γεννάει διαχωρισμούς. Δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια, το έχει υιοθετήσει, και η νεομηδενιστική τάση στην οποία εντάσσεται η ΣΠΦ και ένα κομμάτι των αλληλέγγυων αναρχικών, αναπαράγοντας τους διαχωρισμούς που εισάγει ανάμεσα στους αναρχικούς το ίδιο το κράτος. Εμείς όπως έχουμε ξαναπεί, σε διλλήμματα - παγίδες δεν απαντάμε.

Τώρα για τα αόριστα υποννοούμενα περί δειλών που ικετεύουν, δε στηρίζουν τις επιλογές τους κλπ, πραγματικά, δεν ξέρουμε τί να απαντήσουμε. Η στάση και η θεώρηση καθενός από εμάς, είναι δημόσια κατατεθειμένη και ο κάθε νοήμων άνθρωπος, μπορεί να κρίνει. Δε θα μπούμε στη διαδικασία να αποδείξουμε ότι δεν είμαστε ελέφαντες.

Πέρα από την ανασκευή της προπαγάνδας, ας προχωρήσουμε σε μία ουσιωδέστερη κριτική. Όχι, δε θα μπούμε στον πόλεμο της λάσπης, δε θα ανταποδώσουμε χτυπήματα κάτω απ' τη μέση.

Το πρόβλημα εντοπίζεται στη λογική του αναρχόμετρου. Δηλαδή στο να χρίζουν κάποιοι τους εαυτούς τους θεματοφύλακες της αναρχικής καθαρότητας. Μιας καθαρότητας που ούτως ή άλλως αδυνατούν να ακολουθήσουν και οι ίδιοι.

Δεν είναι γόνιμη η κριτική σε αναρχικούς όταν δεν είναι και αυτοκριτική, όταν δεν γίνεται στην κατεύθυνση της βελτίωσης και της αυτοεξέλιξης, αλλά σπέρνει διαχωρισμούς για να θερίσει αυτοεπιβεβαίωση. Το πιο επικίνδυνο της νεομηδενιστικής προπαγάνδας εντέλει, είναι η αυθυποβολή που προκαλεί η αυτοανακήρυξη σε τέλειο αναρχικό, βγάζοντας τον άλλον σκάρτο.

Γιατί π.χ. όντας πια 9 μήνες φυλακισμένοι, γνωρίζουμε ότι για κάθε αναρχικό που μπαίνει στη φυλακή, θα υπάρξουν στιγμές που οι πράξεις του θα "αντιβαίνουν" με τις αξίες του. Όλοι κάποια στιγμή θα κάνουν τα στραβά μάτια, όλων η αξιοπρέπεια θα "τσαλακωθεί", όλοι θα ανεχτούν το δεσμοφύλακα να κλειδώνει τα κελιά σαν μία απολύτως φυσική διαδικασία. Γιατί πολύ απλά, κάποιες συμβάσεις βρίσκουμε τη δύναμη να μην τις κάνουμε, ενώ κάποιες άλλες όχι. Γι αυτό ακριβώς, ούτε εμείς, ούτε κανείς άλλος είναι καθαρός. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως μια σύμβαση σε κατατάσσει αυτοματοποιημένα ως άνθρωπο συμβιβασμένο με τον κόσμο της εξουσίας.

Δεν είναι πρώτη φορά που μία συλλογικότητα επιχειρεί να λειτουργήσει σαν θεματοφύλακας της αναρχίας. Παλαιότερα κυρίως, αλλά και πρόσφατα, η Συσπείρωση Αναρχικών, συκοφαντούσε ανελέητα τους ενδοκινηματικούς πολιτικούς της αντιπάλους. Το κοινό στοιχείο είναι ότι κάποιοι επαναστάτες κρίνουν πως η πλούσια ιστορία αγώνα, τους καθιστά υπέρτατους κριτές. Η διαφορά είναι ότι η "κριτική" της ΣΠΦ δεν προφασίζεται καν ότι "χτυπά λογικές και όχι άτομα". Αντιμετωπίζει τους ανθρώπους που επικρίνει σαν μη εξελίξιμα όντα, χωρίς να αναγνωρίζει τις εσωτερικές τους αντιφάσεις, μπορεί μόνο να τους πετάξει στα σκουπίδια. Ακριβώς αυτή η λογική οδήγησε τα μέλη της οργάνωσης στο να θεωρούν συλλήβδην την κοινωνία εξουσιαστική, συλλήβδην τον αναρχικό χώρο σκάρτο, και τους εαυτούς τους τέλειους.

Στερούνται την ικανότητα αυτοκριτικής και αδυνατούν να αντικρύσουν τη ρευστότητα των τάσεων της εξουσίας ή της αναρχίας, τόσο στην κοινωνία, όσο και στον χώρο απ' τον οποίο προερχόμαστε και εκ των πραγμάτων είμαστε συνδεδεμένοι. Ως τώρα το σκεπτικό της Σπφ βασίζεται στους διαχωρισμούς και στην αντιμετώπιση των ανθρώπων ως μονολιθικών όντων, αντί να αναζητά τα σημεία σύνδεσης, από όπου μπορεί να ξεκινήσει μια σύμπλευση και ταυτόχρονα μια ουσιαστική κριτική-αυτοκριτική που στοχεύει στην εξέλιξη και την αυτεξέλιξη. Έτσι σκάβουν τον τάφο της αυτοαπομόνωσης.

...ΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΩΝ

Απόρροια της διαχωριστικής λογικής που αναζητά παντού εχθρούς, και της έλλειψης αντίληψης της κοινότητας του αγώνα, οι σχέσεις αλληλεγγύης της οργάνωσης χαρακτηρίζονται από εσωστρέφεια. Άμεση συνέπεια, είναι η συνεχής προσπάθεια επιβολής, αντί της αναζήτησης συνδετικών στοιχείων, απέναντι σε οτιδήποτε διαφορετικό.

Φυσικά αν στην κριτική μας απομονώναμε τα στοιχεία αυτά, και επικαλύπταμε ολόκληρη την ιστορία αγώνα της οργάνωσης, θα ήταν σαν να τσιμπάμε στο δόλωμα της άσπονδης εχθρικής αντιμετώπισης που εμπεριέχει η διαχωριστική λογική. Προφανώς λοιπόν και δεν θεωρούμε ότι η οργάνωση έχει πάψει να είναι αναρχική, η νοοτροπία της αποκήρυξης δεν μας εκφράζει. Αναγνωρίζουμε το ότι οι άνθρωποι που την αποτελούν έχουν ταυτίσει τους εαυτούς τους με την αναρχική εξεγερσιακή δράση, τολμώντας και πετυχαίνοντας σημαντικά πράγματα, από τις απανωτές επιθέσεις σε στόχους - σύμβολα της κυριαρχίας μέχρι την επιλογή ανάληψης ευθύνης που τους στοιχίζει βαριές ποινές, γι' αυτό άλλωστε επιλέξαμε να συνδεθούμε μαζί τους για ένα χρονικό διάστημα αδιαφορώντας για τις όποιες νομικές συνέπειες. Και η ενασχόληση και κριτική εκφράζει ακριβώς αυτήν την εκτίμηση, καθώς δεν μπήκαμε στον κόπο να απαντήσουμε στις όποιες συκοφαντίες καταφέρονται εναντίον μας από ανθρώπους τους οποίους απαξιώνουμε.

Έτσι το κομμάτι της κριτικής που ακολουθεί παρακάτω δεν θεωρούμε ότι εκφράζει 100% τη λογική της οργάνωσης, αλλά μία τάση στη νοοτροπία της, απέναντι στην οποία κρούουμε τον κώδωνα του κινδύνου.

Καταλήγοντας, το ουσιωδέστερο σημείο κριτικής, είναι η εμμονή στη συσσώρευση ισχύος με μέσα και τρόπους που αντιβαίνουν στις αναρχικές αξίες, όπως εμείς τις αντιλαμβανόμαστε. Όπως έχει γραφτεί, τα μέσα έχουν διαλλεκτική σχέση με το σκοπό, δεν αγιάζονται απ' αυτόν. Οπότε όταν χρησιμοποιούνται κυριαρχικές πρακτικές προδίδουν εξουσιαστικούς στόχους. Η ιστορία έχει γνωρίσει αρκετές επαναστατικές εξουσίες -ας μην ξεχνάμε πως οι περισσότερες ισχυρές δημοκρατίες αποτελούν μετεξέλιξη επαναστατικών καθεστώτων- και μία "αναρχική" εξουσία δεν θα έκανε τη διαφορά.

Φυσικά κάτι τέτοιο δεν συνάδει ούτε με την αναρχοατομικιστική οπτική της οργάνωσης, καθώς η σχέση εξουσίας, παρότι φαινομενικά ισχυροποιεί τον εξουσιαστή, δεν παύει να τον ετεροκαθορίζει σε αντίθεση με την αναρχική σχέση η οποία ολοκληρώνει όλα της τα μέρη.

Βλέποντας τους πρώην συντρόφους μας να απομακρύνονται σταδιακά από τις αυτονόητες αναρχικές αξίες, τους θυμίζουμε την κατάληξη της επαναστατημένης φάρμας των ζώων του Όργουελ, όπου τα εξεγερμένα ζώα που στασίασαν απέναντι στους ανθρώπους καταπιεστές, έκαναν το σφάλμα να θέσουν αρχηγούς. Σταδιακά οι αρχηγοί τους μεταμορφώθηκαν σε ανθρώπους...

*Δημήτρης Πολίτης, Γιάννης Μιχαηλίδης
Φυλακές Κορυδαλλού*